

та свиня бѣше толкова порасла и надебелѣла, че едвамъ се крепѣше на преднитѣ си крака, а задницата ѝ лежеше върху прѣтитѣ на кочината, и тя не можеше да я вдигне и застане на четиритѣ си крака. Само грухтѣше и мигаше съ мѣничкитѣ си очички.

Татко отнесе и наточи при ковача всичкитѣ кѣщни ножове, да бждатъ готови за щавене на свинята.

Имахъ си и азъ свои грижи: примолихъ се на бати Никола, и той обеща, като отиде въ гората, да ми отсѣче сурвакница. Мама пѣкъ ми уши торбичка за коледнитѣ кравайчета.

Не помня, колко дни бѣха изминали. Една утринъ чухъ, че по селото ечи грухтене на свини, и отъ двороветѣ се издигаха къмъ небето високи сини стѣлпове пушекъ. Хората колѣха вече шопаритѣ и ги пѣрлѣха по двороветѣ на буйни огньове.

На портата се показа татко, а задъ него още нѣколцина мжже, съседи и роднини. Съ тѣхъ бѣше и чичо Димитъръ Станкинъ. Той се славѣше като първи майсторъ да коли свини. Баща ми все него викаше всѣка година.

— Дайте вжже по-скоро! Инѣкъ не можемъ го изкара! — викна Димитъръ. Въ това време другитѣ помагачи разтрошиха вратата на кочината. Димитъръ се пѣхна вжтре съ вжжето, за да върже шопара, а той, сякашъ разбралъ какво го очаква, почна да грухти и да се мѣта изъ кочината.

— Отдире! Отдире мини! — викаше татко — Димитре, пази се да не те захапи!

Татко се извърна, видѣ ме и повика на мама: „Тано, прибери детето, да не гледа като колимъ свинята; ще премръзне тукъ!“

Мама ме улови за ржка и отведе въ кѣщи. Тамъ кака Величка бѣше колѣничила предъ ноцвитѣ и правѣше голѣми хлѣбове.

— Ела, Гане, — повика ме тя — седни тукъ да